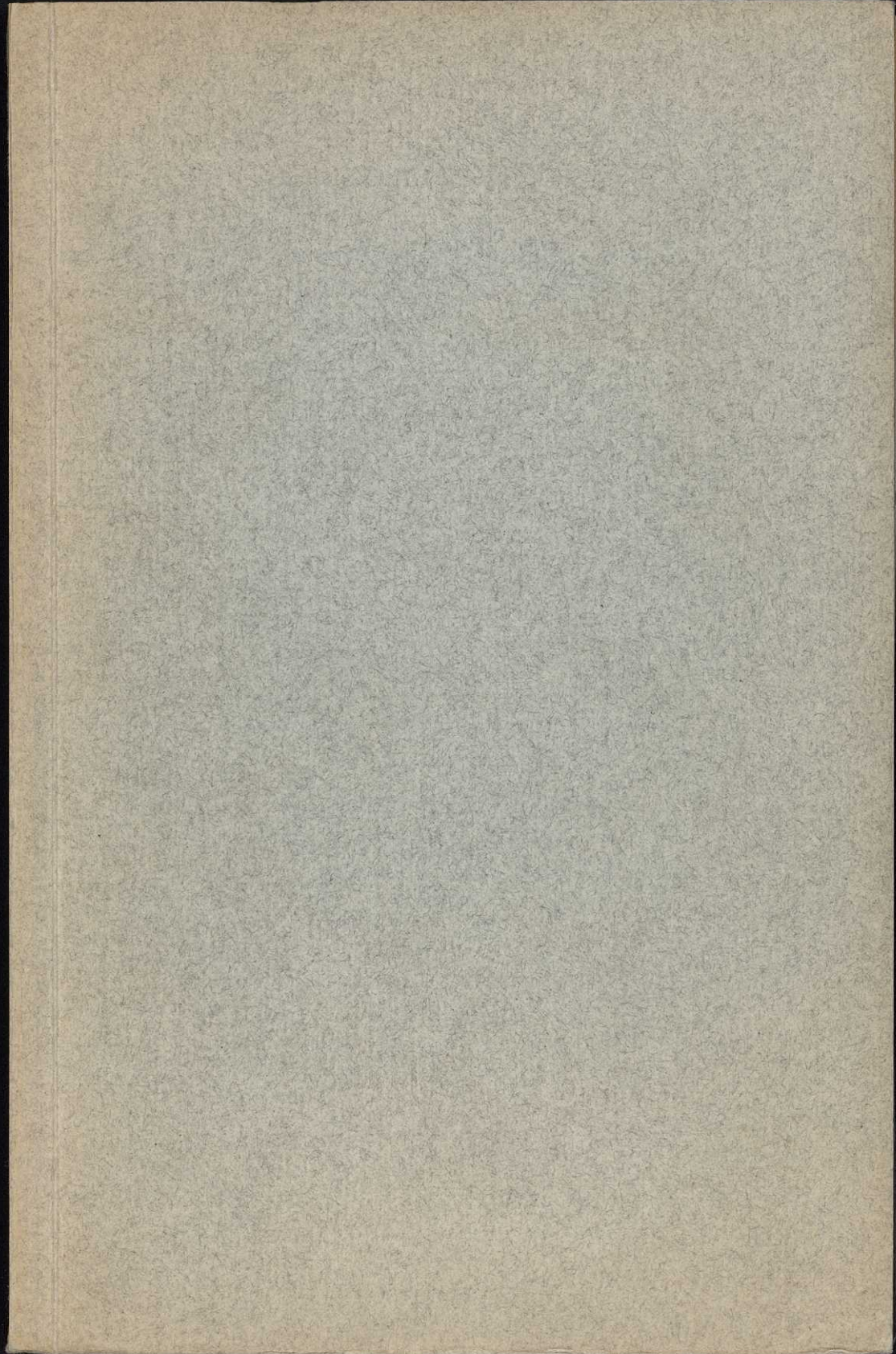
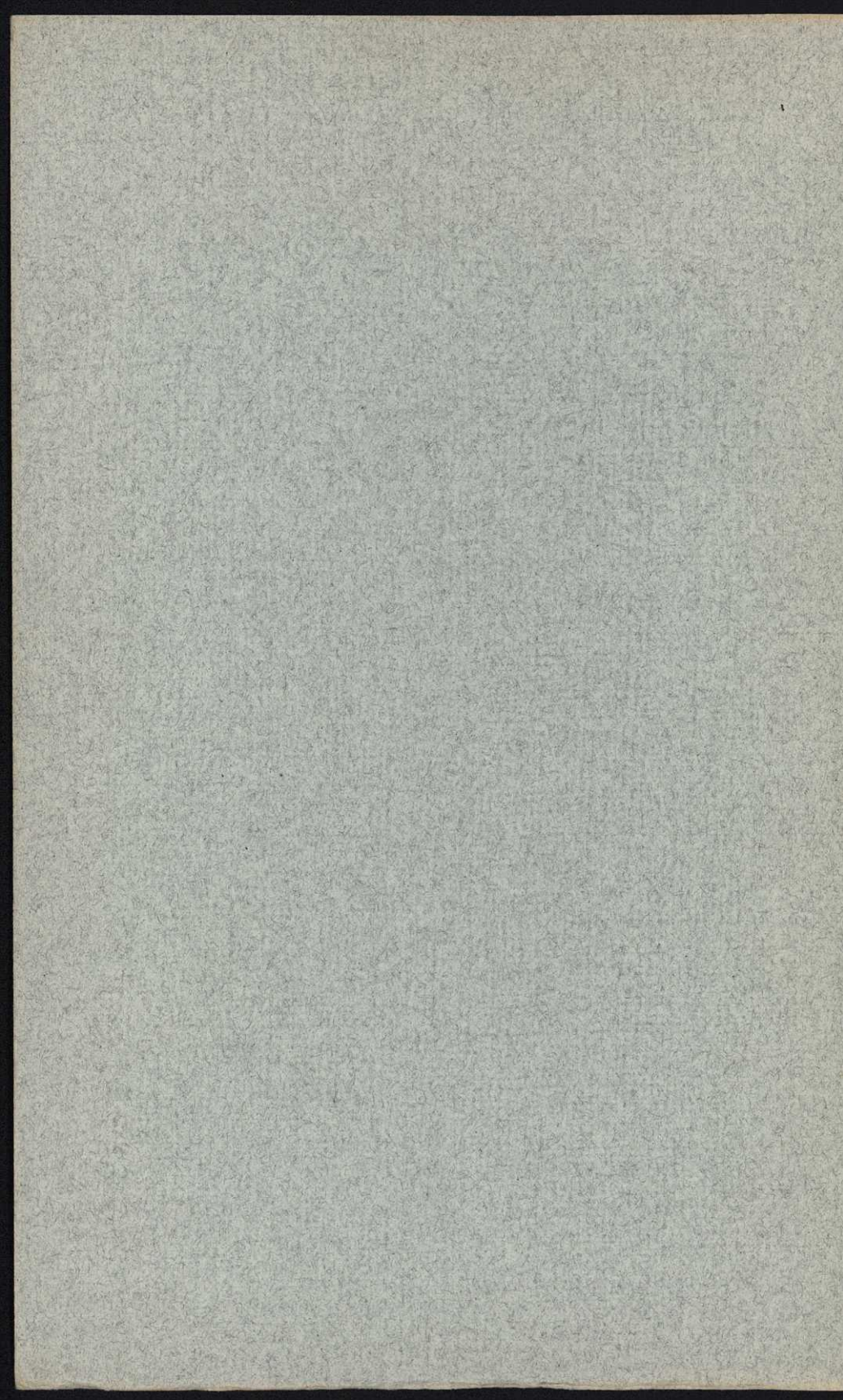

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HATETS SÅNGER

AF

LEON LARSSON

STOCKHOLM 1906
FÖRFATTARENS FÖRLAG

39
177

STOCKHOLM 1906
WILHELMSSONS BOKTR. A.-B.

INNEHÅLL.

	Sid.
Hatets sång	5
Inga nådegåfvor	7
I träldom	9
Frihetsbegär	11
Stormklockan	13
Gif akt	16
Till narrarna.....	18
En drömvärld	21
Krig	24
Skördemannen	30
En sång från djupet	34
Stormen i öster	37
Tsaren	40
Barrikadlösen	44
Petrolöser	45
Fussiliering	47
“Ve de besegrade!”	49
Åtalsraseriet	51

HATETS SÅNG.

Min sång, den är en sång om nöd och
oförätter,
Om hårda gisselslag och seklers tyranni.
I blod jag diktat den i smärtans långa nätter,
Och sjunger den i sorg, i hat och raseri.

Min sång är ingen sång om den, som tåligt lider.
Och ingen glädjesång och ingen älskogslåt;
Nej, den förkunnar blott om storm och hårda
tider,
Om kamp på ödslig hed, om död på blodig
stråt.

Min sång skall tona vildt kring gatorna och
torgen.

Så vildt som stormens tjut och åskans tunga dån.
Den är en sång om kval, om smärtorna och
sorgen.

Ett hämdens skri den är af nödens svultna son.

Jag har ej rum för frid, för kärlek och försoning,
En känsla har jag blott: ett djäfvulskt hat det är.
Och i min egen själ har helvetet sin boning,
Det är en afgrundseld, som sargar och förtär.

INGA NÅDEGÅFVOR.

Du nalkas oss uti din svarta kappa,
och blicken din är smilande och from;
och varligt trampar du den murkna trappa,
som leder nedåt till vår fattigdom.

Så kommer du till dina svultna drängar
att stilla smärtorna i nödens sår,
men glömmmer bort att dina gyllne pengar
från oss du stulit under många år.

Med stulna slantar lindras ej vår pina,
de äro droppar i en ändlös flod:
de penninghögar, som du nämner dina,
de äro röda af vårt eget blod.

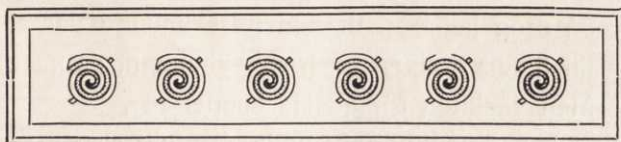
Med nådebröd du endast tänker söfva
och lura slafven på hans egen jord, —
men hellre vill jag dina skatter röfva
än undfå smulor från ditt rika bord.

Nej, bort med dig ifrån vår mörka kula!
Försök ej hindra dina trälars nöd.
Ty vi förbanna hvarje nådesmula,
som kastas till oss från ditt öfverflöd.

Vi hata, hata detta röfvarsläkte,
som drifver tusende till fallets brant.
Och vi förbanna handen din, som räckte
till nödens håla denna stulna slant.

Vi vilja intet utaf öfverflödet
och inga gåfvor från de rikas bord;
men hvad vi vilja, det är *hela* brödet,
hvarenda bit, som alstras af vår jord.

I TRÄLDDOM.

Hvi föddes jag att blott i mörker lefva,
att evigt endast trampa lifvets dy,
att vara dömd att bo i smutsig skrefva,
där nattens skuggor aldrig vilja fly?

Jag ville lämna detta mörka töcken
och vandra framåt på den öde stråt,
jag ville öfver denna smutsens öken,
som skiljer mig och lifvets Eden åt.

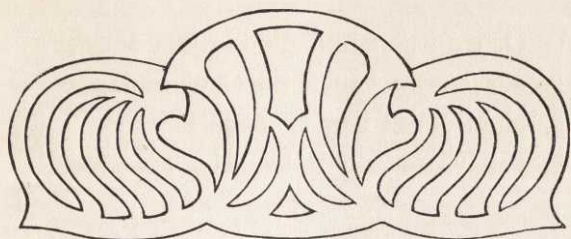
Och jag vill renas, jag vill själen löga
i ljusets strålar och i skönhets bad,
att jag må skåda detta ljusa, höga,
som evigt lockar i det skönas stad.

Så drog jag bort ur nödens skumma dalar
till lifvets solljus — ur min dimmgrå natt.
Men väktaren för ljusets tempelsalar,
o, han dref bort mig under hånfullt skratt.

»Se, du skall aldrig nå det ljusa vida,
ty du är född att vara nattens träl.
Af köld och hunger skall du ständigt lida
och evigt trampas under maktens häл.»

Så är jag dömd att bo i mörkrets klyfta,
föraktad, slagen, sargad och förödd.
Med händern grofva emot höjden lyfta
förbannar jag, att jag till träl är född.

FRIHETSBEGÄR.

Det tändes i tidernas ursprung
en gnista af frihetsbegär,
i folksjälens innersta gömmen
den gnistan glöder och tär.

Från sekler till sekler hon brunnit
i långa och nattsvarta år,
och gnistan skall glöda och flamma
så länge världsalltet står.

Den gnistan har gifvit åt slafven
hans drömmar om Ariens land
och tron på de kommande tider,
som lösa förnedringens band.

Den gnistan hon glödde hos satan,
när ensam han stred emot gud,
när trotsigt han lämnade herren
och vägrade lyda hans bud.

Den gnistan skall leda oss framåt
på dyster och mödosam stig,
den gnistan är hatet, som för oss
till kamp i befrielsens krig.

STORMKLOCKAN.

Hör, o hör i nattens stunder
klockans dån och vilda dunder,
klockans hot och maningsskri!

Hör de dofva toner skalla,
än de stiga, än de falla
som ett haf i raseri.

Djupt i tornets grund det knakar,
tungt det skälfver, doft det brakar,
när den gjutna malmen går.
Må det murkna tornet knarra,
som i ångest må det darra
för de slag, som kläppen slår.

Förr det sjungits falska sånger
om begär och syndaånger
och om nåd i Jesu famn;

och den frusna, svultna nöden
har man lofvat efter döden
lyckans tid och fridens hamn.

Nu, när klockans starka toner
storma högt mot rymdens zoner,
är det nödens vilda psalm.
Ty med tonerna, som skalla,
vill den väcka alla, alla
upp ur sömnens unkna kvalm.

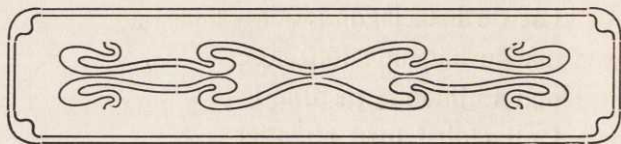
Det är blott i mörka nätter,
som för seklets oförrätter
folket tager hämnd och blod,
då ur städers innandömen
brusar våldsamt mänskoströmmen
som en vild och trotsig flod.

Se, då grusas lögnens nästen!
Se, då falla våldets fästen
under klockans vilda sång.
Och för yxorna och svärden
drifves snart den gamla världen
hän till fall och undergång.

Låt de heta lågor glöda,
må de härjande föröda
och förintande gå fram!
I ett eldhaf utan stränder
skola jordens alla länder
luttras ifrån brott och skam.

Stormens klocka dånar, rungar,
tornet skälfver doft och gungar
för den tunga klockans slag.
Högre må dess toner stiga,
tills de segerstolta viga
in den röda domens dag.

GIF AKT!

Gifven akt! Hören trummornas mullrande takt
och trumpeternas gälla signal,
det blåser till samling kring fanornas prakt,
till samling i tusental.

Låt de smattrande tonerna samla oss snart
i massa med fot invid fot,
låt de eldiga sångerna brusa med fart,
som de rättslösa massornas hot.

Vi kallats af kungen det »trognaste» folk,
som är »moget» — men icke för rätt!
Vi äga ej rätten att utse vår tolk.
Man gör motstånd på hundrade sätt.
Men slafven är man och han vet hvad han kan
med sin kraft och sin samlade makt,
ty som eniga bröder vi stödja hvarann
och vi samlas vid trummornas takt.

Än synes vårt tåg som de fredliges tåg,
som samlats när sångerna ljöd;
de likna en lekande, fribruten våg,
som värmes af vårsolens glöd.

Men våren är orons och spirandets tid,
som med lätthet kan ändra sin form;
bäst allt synes vara i djupaste frid
kan det blifva en rasande storm.

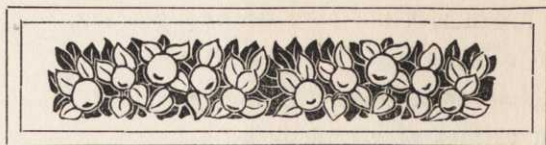
Vi kräfva vår rätt och betänk dig därpå;
vill du gifva oss rätt eller ej?

Om ett år ha vi rustat, då kanske vi slå
och slå hårdt, om du svarar oss nej.

Då kan hatet hos massorna börja sitt tal,
det glödande hat, som du sår.

Då reser sig folket i tusendetal
kanhända härnäst om ett år.

TILL NARRARNA!

Ni samhällets lekande narrar,
som lefva i nöjen er dag,
ni vakna, när samhället darrar,
och lystra till stormklockans slag.

Ni trampat med järnskodda sulor
på slafvarnes stönande bröst,
med stål och hvinande kulor
ni gifvit dem lisa och tröst.

I sekler de hafva förhånats
och gäckats i armod och nöd;
på rätten och brödet de rånats:
ni gifvit dem stenar för bröd.

Men folken af armodet väckas,
de minnas de tider, som flytt,
och hatet, som aldrig kan släckas,
det flammar och glöder på nytt

Ja, dårar ni voro, som tänkte.
att stormen kan aldrig nå hit;
som fruktan för upproret dränkte
i nöjen och söfvande sprit.

Ja, sjungen och skratten, I dårar
och lefven i nöjen och prakt;
och svaren de hungrandes tårar
med käppslag, med hån och förakt.

Och låt edra sångare sjunga
för vinet i gyllne pokal;
må hell-ropen döfvande runga
och eka i festsmyckad sal.

Ja, jubla, ni alla, och dansa,
ty än kan er fest vara glad.
Och hjässorna kunna ni kransa
med blommor och grönskande blad.

Er dans är en dans på vulkanen,
vid grafven där står eder fest.
Snart gal nu den blodröda hanen,
och döden skall vara er gäst.

I byar, i städernas gränder
står sinnet hos folket i brand,
och världen, med stater och länder,
den står på sin undergångs rand.

Det blixtrar, det dånar och hviner
från slafvarnes växande storm.
Den kommer att slå till ruiner
ert samhälls åldriga form.

Försent hör ni stormarna braka
och ljungeldens dofva krevad,
men se blott, hur eldarna spraka
och härja er födelsestad.

EN DRÖMVÄRLD.

Jag drömmer om en värld, som skall ur kaos
stiga,
en värld, som renad är i blod och jättebrand;
och alla skola då den nya jorden viga
till glädjens ljusa tid och lyckans fria land.

Där finnes ingen kung, som upp till himlen höjes,
som död och ofärd sår bland folkens tusental,
och ingen pinad träl, som tungt af oket böjes,
som känner nödens sår och hungerns bittra kval.

Och ingen slagen mer, som genom världen irrar
med hatiskt hämndbegär i ögats dunkla vrå;
och ingen finnes där, som upp mot rymden stirrar
som tigger frid och rätt från guden i det blå.

Och ingen känner där de gamla, hårda lagar
som sade strängt och kallt: »du måste» och »du
skall»;

de voro minnen blott från långt försvunna dagar,
som våldsamt drifvits bort till undergång och fall.

Man där vet endast om den egna inre driften,
en maning lydes blott och det är hjärtats röst,
en lag man talar om och det är samvetsskriften,
som en gång brändes in i mänsklighetens bröst.

Och där på jordens rund skall byggas höga
tempel,
dock ej för prästers lögn, och inga gudahus.
Nej, dessa boningar, de bära konstens stämpel,
de äro stolta hem för sanning och för ljus.

Då ljuder ingen gråt och ingen sorgemässa,
det finnes ingen präst, som tolkar bibelns bud;
och ingen böjer där i stoftet ned sin hjässa
i slafviskt kryperi för himlens drömda gud.

Se, vetenskapens ljus de nya folken dyrka,
ej dumhet skyddas där, ej djärfhet är ett brott.
De älska, värna allt, som eger ljus och styrka,
men de förakta det, som uselt är och smått.

Med skarp och större blick de vilja skåda tingen.
de vilja tränga in bak' det fördoldas dörr,
och tankens fria örn skall våga spanna vingen
och sträcka ut sin flykt, dit ingen varit förr ...

Så bygger jag min värld i diktens ljusa drömmar,
där intet lefver kvar af sorg och tyranni,
där lyckans varma frid kring hela världen ström-
mar,
där allt är högt och rent och mänskan stolt och
fri.

KRIG.

Det var krig för vår gud, för den heliges lära,
För rätten att tolka hans ord;
Det var krig för vår gud och för konungens ära,
Och blod skulle skölja vår jord.
Ty när kungen, den dyrkade kungen så vill,
Då måste ju folket med vapen slå till.

Det ringer, det ringer i kyrkan
Med dofva och manande slag,
Nu ägnar man guden sin dyrkan
På krigets och slaktningens dag
Och klockornas dofva toner
De stiga mot rymdens zoner
Med människors kvidan och gråt.

Och mänskorna bedja och sjunga
Vid orgelns söfvande låt.
De bedja: »O, hjälp dessa unga!
O, herre, sträck du din signande hand
Till alla, som dö för vårt fädernesland.»

Och prästen där framme, han talar
Till folket från altarets rund
Om hemlandets stigar och dalar,
Som sköljas i slaktningens stund.
Han lofvar, att gud skall beskydda
Dem alla i slott och i hydda;
Han lofvar dem himmelens frid,
Om blott de försvara nationen
Och offra sitt lif i en strid
För den heliga blodsreligionen.

Och bönerna stiga och stiga
Mot guden i drömmarnes land:
»O, herre, hjälp oss att kriga
Och krossa vårt fiendeland!
O, herre, o, hör våra böner
Och hjälp våra stridande söner
Som slåss för sitt fädernesland!»

II.

Där i landsvägens damm under brännande sol
Tåga skarorna framåt till slakten;
Det dånar mot mark och det hvirflar i skyn
Där arméen rycker fram genom trakten.
Och sången den brusar i dånande kör,
Den klingar mot himlen, den ekar och dör.

Hör du, nu krigsguden talar
Sitt eldspråk till staternas folk.
Då måste kanonerna dundra
Och våld blifva sanningens tolk.
Och människor hetsas till döden
Och väpnas med hätskhetens dolk.

Nu blixtra och flamma kanonernas gap
Och dånnet kring nejderna rullar,
Och krutröken hvirflar och lägger sig tät
Kring ängar och skogiga kullar.
Som en jättevulkan, som har öppnat sitt svalg,
Röt kanonen sitt eldspråk i dagens batalj.

Ser du, hur krigsguden höjer
Mot himlen sin blodiga hand,
Och ser du, hur lågorna flamma
I vrede mot himmelens rand.

Och ser du, hur gnistorna spruta
Från städer och byar i brand,
Där allt skall förödas i aska,
Till rök och till svartnande kol:
Det fliten och snillet uppbyggde
Skall tändas till sprakande bål;
Och rödt skola lågorna lysa
Och glöda mot rymdens kupol.

Kanonerna slunga sitt mördande skrot
Och gevären, de smattra och smälla.
Och krigarne stupa led invid led
Likt säden, som liarne fälla.
Kring ängarna forsar en rykande flod
Af stupade människors lifsvarma blod.

Hör du i fjärran brak
Af dundrande åskors knall?
Det är det rullande ekot
Af krigande staters fall . . .

Och sedan bataljen har rasat
Och skymningen lägger sig tung,
Då skola tusen förbanna
sitt fädernesland och sin kung.

III.

Slut var den blodiga slakten,
Där människor dödats som djur,
Och allt kring den bördiga trakten
Bar märken af krigets kultur:
Förtrampad låg odlarens gröda
Och sköflad af krigarens tåg;
Hvad seklerna uppbyggt med möda
Låg krossadt af drabbningens våg.

Och nu — nu går sorg genom landet
Till tusenden fattiga hus,
Där hemmen ha krossats af nöden
Till intet, till aska och grus.

Och mången moder nu gråter
Den bittra saknadens tår,
När sonen, som tvingats till kriget,
På slagfältet bäddats på bår.
Och ungmöns hjärta det brister'
Då sorgbudet hemlandet når:
Att vännen, som drifvits till kriget,
I striden fått dödande sår.

Af hären, som drog bort ur landet,
Föll hälften för mördande skott.
Af dem, som nu kommit tillbaka,
Ack, hälften bär krymplingens lott.

Och därför nu tusen förbanna
Sin kung och sitt fädernesland,
Som drivit dem alla till kriget
Att mörda i främmande land.

SKÖRDEMANNEN.

TILLEGNAD LANDTARBETARNA.

Jag mejat, jag mejat af säd, som stod mogen
på åkern, som böljande, gyllene låg.
Den skörd, som jag mejat, den fördes till logen,
till lador, som fylldes med glänsande råg.

Den lie, jag svingar
med tröttnande hand,
dem rikedom bringar
i stormannens land.

Nu bärga vi rågen i skylar och fång;
i kväfvande hetta jag sjunger min sång:
Vi slafvar, vi skörda,
vi slafvar, vi skörda blott hunger och slag.

Vi brutit upp marken, och skogen vi röjde,
vi släpat och slitit med hacka och spett,
om våren vi sådde, på hösten vi plöjde
och åkern vi gödde med ångande svett.

Vi stormännen gödde
med möda och flit,
men de oss förödde
med hunger och sprit.

Vår kraft har man sugit och brödet man stal,
vårt lif är förtviflan i armod och kval.

Vi slafvar, vi skörda,
vi slafvar, vi skörda blott hunger och slag.

De kläder, vi äga, de äro blott trasor,
vårt hem är en koja så smutsig och trång,
vi äga ej veden att tända oss brasor,
när vintern är inne så gråkall och lång.

Vi äro månghundra
i armod och nöd.

Oss stormännen plundra
på krafter och bröd.

Och drängen, han sliter tills kroppen är bräckt,
tills oxen han liknar och tanken är släckt.

Vi slafvar, vi skörda,
vi slafvar, vi skörda blott hunger och slag.

* * *

På slottet herr grefven får lefva i ro
i skimrande, sköna gemak,
däruppe kan lycka och välmåga bo
under höghvälfda, snidade tak.

Han dricker sig sällhet af gnistrande vin
från Rhenbergens soliga land.
Hans sinne är girigt och hård är hans min,
fast spenslig och hvit är hans hand.

Han vet nog, att armod hos folket har bo,
att hundrade sakna sitt bröd.
Han vet nog, att hatet hos folket kan gro,
när hunger och sparkar han bjöd.

Dock pressas hvar droppe af slafvarnas blod
med list och med fogdarnas makt;
till lön få de prästernas salighetsflod
och himlarnas skimrande prakt.

* * *

Upp bröder, hör klockorna runga
kring världen sin väckande låt
hör uppbrottets skaror, som sjunga
med eldande toner framåt.
Det är uppbrottets toner, som klinga,
det är toner för dig och för mig –
ty till kamp i befrielsens krig,
höras klockorna stormande ringa.

Upp broder i statarens koja
nu ställ dig i ledet med oss!
Ej ensam du krossar din boja,
gemensamt vi spränga den loss.
Då föra vi skörden till logen
i glänsande skylar och ymniga fång.
Då sjunga vi stormande högt vår sång,
när den gyllene skörden blir mogen.

EN SÅNG FRÅN DJUPET.

I djupet där vi lefva vi aldrig skåda dagen
där trefva vi oss framåt vid facklors röda
bloss,
där dåna de och eka de dofva hammarslagen
när utur bergets salar vi spränga malmen loss.

När arla solen skiner kring fält och gröna dalar
och rymdens fåglar sjunga sin höga jubelsalm,
då börjar dagens möda i underjordens salar,
då föra vi mot dagen de rikas tunga malm.

Vi barn af underjorden, vi mörkrets trötta söner,
vi längta upp till ljuset, till lif i solig trakt,
förgäfves ha vi längtat, ty ingen hör de böner,
som längtansfulla stiga ur grufvans mörka schakt.

I alla ofvan jorden på slätterna de vida
som vandren kring och leken på blomsterrika
fält,
hvad veten I om nöden, som tusenden fått lida,
om underjordiskt armod, om kyla och om svält?

Om mörkrets bleka armod, om detta lifs Ge-
henna,
om våra tusen sorger I veten ej ett grand!
I viljen icke ana, ej tänka eller känna,
ej höra dessa röster från underjordens land!

Men höras inga röster från mörkret djupt inunder
och skåda inga ögon vår sekellånga nöd,
så höres dock ett dunder ett tungt och hotfullt
dunder,
en underjordisk åska, som bårdar storm och död.

Ja, hören hur det mullrar från djupets mörka
gångar,
det dånar doft, det brakar, det blixtrar skott på
skott,
se det är mörkrets söner och edra tusen fångar
som spränga sina minor inunder edra slott!

Vi vilja uppåt storma från mörkret och från
gruset,
vi vilja sönderspränga hvart hinder och hvart
band,
vi skola fram ur mörkret till friheten och ljuset
och här på jorden grunda vårt drömda framtids-
land!

STORMEN I ÖSTER.

Det brinner och glöder på himmelens rand
och åskmolnen samlas i öster;
det drager till storm uti tsarernas land.
det mullrar af hotande röster.
Signalen är gifven från Asiens haf
af Japans tusen kanoner:
och folkets tyranner, de reda sin graf
vid krigets dundrande toner.

Men folket, som sofvit i sekellång natt,
i natten med dunklaste gömmen
där lögnen och våldet som domare satt
i armodets härskaredömen.
Ack, folket det söfves med psalmernas låt
som steg ifrån prästernas rader,
med helig Maria i himlarnas ståt,
med tsaren, dess jordiska fader.

De lefde för tsaren, betalte sin slant
till skatter, som furstarne gödde;
de drefvos af hunger till afgrundens brant
och tåligt i kriget förblödde.
Och fromma som oxar de buro sitt lass
och aldrig de klagat i nöden:
de knaprade benen och drucko sin kvass,
och glada de gingo mot döden.

Och Rysslands heroer i armod och nöd
de stridde förgäfves för rätten.
De led o som hjältar martyrernas död
i kval på den snötäckta slätten.
Då steg där ur mörkret en gryningens fläkt,
en ljusning i seklernas dimma!
Se, folket ur dvalan blef äntligen väckt
till uppbrottets bäfvande timma.

Det drager till storm öfver haf, öfver fjärd,
öfver Rysslands väldiga nejder;
det dånar, det brakar kring hela vår värld,
nu sias om upprorets fejder:
Det är ryssarnes hämnande upprorsstorm,
som ut öfver landen nu strömmar;
det är folket som bänder på samhällets form;
fullbordande seklernas drömmar.

Nyss smälde ett skott, nu hörs bombens krevad
och stormsånger dånande skalla.

Snart skipas det rätt från en rest barrikad
och tronen är dömd till att falla.

Ty då rätten förkväfves och ej finner tolk
och folket det tynges af bojor,

då gäller ej annat än bomb eller dolk

— då går storm ifrån blusmännens kojor.

TSAREN.

Och tsaren han var envåldsman och styrde
i sitt land,
Och han var gud och härskare för hundra
millioner.

Han satt på tronen styrande med piska i sin
hand

Och öfver folken rådde han med knektar och
kanoner.

Och tsaren såg kring stepperna, att folket led af
nöd,

Han såg hur folken pinades af hungersnödens
fasor,

Från alla håll så hörde han blott böner efier
bröd,

Och folken såg han frysande och klädda blott
i trasor.

Men Rysslands store härskare var kristusblid
och from.

All bitter nöd han ömkade hos folkets stora
skaror,

Han bad till världens skapare för folkets fattigdom,
Han bad, han tiggde lindring blott mot nödens
tusen faror.

Och klockorna de rungade kring tsarens vida land,
Och bönerna de stego högt mot kyrkans helgon-
rader.

Men dock förgäfves stego de mot rymdens
stjärnerand,
Ty inga gåfvor sändes dem från himlens drömda
fader.

Men folkets nöd blef bittrare och starkare dess
rop,

Ty inga böner hjälpte dem och inga nådesmulor
De drogo fram till tsarens borg, en stor och tal-
lös hop,

De sände fram en böneskrift, men svarades med
kulor.

Då hörde tsaren händeropen sig skallande emot.
Han hörde folkets afgrundsskri och hundra bom-
ber knalla.

Af folkets blod det forsade kring käjsartronens
fot
Och många tusen voro de, som syntes dö och
falla.

Men lugn och trygg som härskare satt dock
tyrannen kvar.
Han brydde icke tankarna med massornas attacker,
Ty han var gud och envåldsman och Rysslands
stora tsar,
Och än en tid han litade på helgon och kosacker.

Då hördes det ett lystringsrop, en hotfull strids-
signal,
Och gällt och vildt det ekade kring tsarens vida
länder,
Och skaror kommo myllrande i hundratusental
Och krig mot tsaren börjades med folkets tomma
händer.

Och tsaren såg . . . han bleknade, när folken
drogo ut,
Han såg, att allting hvilade och allting måste
stängas,

Han såg, att stormen nalkades, att makten hans
var slut,
Att resten af hans envåldsmakt i grunden skulle
sprängas.

Man krossade ej tsarens makt med gråt och
tiggeri

Och icke hjälpte dolkarna med tsarens bataljoner,
Och icke kunde bomberna slå ned hans tyranni —
Det kunde blott en jättestråjk af folkets millioner.

BARRIKADLÖSEN.

Vår lösen är framåt med yxa och svärd,
till vapen var man och hvar kvinna.
Det är bättre vi spränga i grunden vår värld,
än att fårarna mer skola rinna.

Det är bättre vi dräpa hvar krämaresjäl,
än att han skall af trälblodet suga.
Det är bättre att prästerna stenas ihjäl
än att låta dem lefva och ljuga.

»Framåt, ja framåt», manar stormens musik,
»och spriden förintelsens bränder!
Ty fram öfver spillror och högar af lik
går marschen till ariens länder.»

PETROLÖSER.

Vi kämpa ej, vi, med kanon och gevär
i slaget där åskorna dundra,
vi anlägga elden, som staden förtär,
vi rasa, vi härja och plundra.

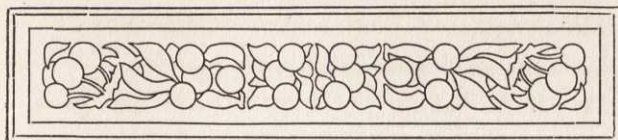
Det skrattades först åt vår kjortelarmé,
den hånades, hären af kvinnor,
nu skrattar man ej, men man ropar sitt ve
mot kåren af svultna tigrinnor.

Vi tränga ej framåt med dunder och gny
och icke vid trummornas toner,
men borgarne skrika och vettskrämda fly
för härjande kjolbataljoner.

Vi smyga oss fram bakom ödsliga hus
genom mörknade gator och gränder,
vi lämna bakom oss blott spillror och grus
och svarta, förkolnade bränder.

Vår lösen är endast: »Tänd på, tänd på,
slå ned och förinta, förkrossa,
låt eldhafvet högt emot rymderna slå,
må lågorna världen förlossa!»

FUSILIERING.

Ack, åter än en gång ha edra skaror vunnit,
med blyets hvirfvelflod de hejdat stormens
fart;
förgäfves, än en gång, har blod i strömmar runnit,
och vi, som fångats ha, vi gå mot döden snart.

Revolten slog ni ned med edra lejda knektar,
men blott för denna gång och blott för detta år.
O, lögn, och krämarståt, en sak du icke mäktar,
att ständigt krossa oss du aldrig dock förmår.

Det lyckas aldrig Er att våra leder bryta,
att krossa folkets här och denna frihetsstam,
ty stupar det en man, där stormens åskor ryta,
då skall det i hans spår en annan storma fram.

Hvad, skickar ni till oss en gammal helig pater,
en präst, som kommer hit med Jesu gudabord?
Nej, ingen gud och icke några hycklarlater,
vi kunna döden dö förutan bibelns ord.

O, lögn- och krämarstat med dina fega trälar,
som tror vi böja oss och tigga dig om bot.
Nej, tusen gånger nej, vi stormens fria själar,
vi skola trotsigt gå vår dom och död emot.

Nu smattrar en signal och edra trummor skrälla,
hör rop och vapengry och officerens röst;
snart hvina skall det bly, som våra leder fälla,
som gräfver dödens sår i våra nakna bröst.

Men ur vårt röda blod de nya folken stiga,
de skola storma fram med hämndens tunga svärd;
till fall och undergång er stat de skola viga
och sönderslå hvar mur i eder krämarvärld.

»VE DE BESEGRADE.»

»**V**e de besegrade!» Hör man dem tjuta
Och murflarna häfva mot himlen sitt skri.
Nu tugga de fradga och etter de spruta
Och gläfsa och gnälla i vildt raseri.

Ja, sjungen små murflar för myntens magnater
Och lofva dem seger, och lycka och frid.
Men länge ännu kunna mödans soldater
Svältande kämpa sin väldiga strid.

Ja, fallen på knäna och sjungen, små drängar
Och höjen mot höjden ert jublande skrån.
Ty härskarn betalar med klingande pängar,
Betalar för sången — och utnötta knän.

i krypfän, I murflar, I andens lakejer,
När slaget är slutadt, kom åter igen
Och skåden med häpnad hur tusen plebejer
ha kämpat som lejon och segrat som män.

ÅTALSRASERIET.

» **F**ör Jesus, för Jesus, den kära,
till vapen du köpta polis!
Och kämpa för prästernas lära
som fordom på fädernas vis! »

Så skräna de andligen kranke,
sitt vilda och rasande ve . . .
Gå på ni! Ej krossas vår tanke
af prästernas svarta armé.

Må alla ni grubbla och rufva
på lagar att tysta oss med.
Ni tro, att med våldsmakt ni kufva
den trotsiga ungdomens led!

Ack, vräken upp hundrade hinder,
lägg snärjande snaror för oss;
men intet oss hejdar och binder,
vi hugga och bryta oss loss.

Försöken med bojor och blacken
ni drängar kring rikemans bord!
men aldrig ni får oss i backen
och aldrig ni tystar vårt ord.

Ja, byggen upp skyhöga vallar
och vräken upp dam efter dam.
Vi komma likt floden som svallar,
som stormande bryter sig fram.

Hvart hinder vi skola förkrossa
och bränna till aska och kol . . .
Ty fritt skola tankarna blossa
likt blixtrar på rymdens kupol.

6000096638

Göteborgs universitetsbibliotek

